

žarek dobrote

8/XXIII
avgust
2025

glasilo slovenske karitas

TEMA MESECA

3 ••• Seminar Karitas 2025

STISKE SODOBNE DRUŽBE

4 ••• Vloga očeta in matere, razlike in dopolnjevanja
v smislu graditve funkcionalnih odnosov

TO MORAMO VEDETI

6 ••• Za zaščito človeškega življenja
od njegovega spočetja do naravne smrti

NA OBISKU

8 ••• Služenje Karitas je prepleteno z vsemi področji
osebnega življenja

KARITAS MLADIH

10 ••• Ideja za projekt z mladimi

10 ••• Romanje na Brezje

11 ••• Forum za mir Koper

12 ••• Otroci o alkoholu

13 ••• Pogled iz srca

14 ••• Lahko vidimo in gremo mimo,
lahko pa vidimo in se usmilimo

KOPER

15 ••• Materinski dom Šempeter v EU-projektu
»Urbani ekokrog«

16 ••• Srečanje goriških župnijskih Karitas v Solkanu

MARIBOR

17 ••• Romanje prostovoljcev
Župnijske karitas Šentjanž v Grosuplje

LETOVANJA

18 ••• Koper: V Soči smo gradili mostove upanja
in prijateljstva

19 ••• Koper: Povezani v Soči

20 ••• Ljubljana: Teden sproščenega družinskega
druženja ob morju

21 ••• Obisk Madagaskarja – slovenski misijonarji
prinašalci upanja revnim Malgašem – II. del

24 ••• Pomoč Karitas v Afriki prinaša
upanje najrevnejšim

27 ••• Nagradna križanka

• FOTO NASLOVNA in ZADNJA STRAN Arhiv Počitnic Biserov •

IZDAJA: **Karitas** Kristanova 1 • SI-1000 Ljubljana
• info@karitas.si • www.karitas.si • TELEFON: 00386 1 300 59 60 •
ODGOVARJA: Peter Tomažič, generalni tajnik Slovenske karitas •
UREDNIŠKI ODBOR: Darko Bračun, Polona Miklič, Marjana Plesničar
Jezeršek, Marjan Dvornik, Barbara Godler, Peter Perše, Karlo Smodiš,
Helena Zevnik Rozman • UREDNICA: Helena Zevnik Rozman •
LEKTORIRANJE: Alenka Mirkac • OBLIKOVANJE & GRAFIČNA
PRIPRAVA: Andrej Šauperl • ZALOŽILO: Ognjišče, d.o.o. • TISK:
Grafično podjetje SCHWARZ d.o.o., Ljubljana • Poština plačana pri pošti
• ISSN 1581-5528 • Vsebine v prispevkih izražajo mnenja avtorjev in ne
predstavljajo uradnega stališča Slovenske karitas. •

Izdajanje informativnega glasila Žarek dobrote
omogoča FIHO - Fundacija za financiranje invalidskih in
humanitarnih organizacij, sofinancer programov Karitas

TEDEN KARITAS

24. – 30. november 2025

26. 11. 2025 – Klic dobrote

Foto: Marjana Plesničar Jezeršek

*V pogledu je lahko razlika, ker izraža to, kar je v srcu.
Lahko se vidi in gre mimo ali pa se vidi in začuti sočutje.
Obstaja zunanji, raztresen in prenapet način gledanja,
način gledanja, ki se pretvarja, da ne vidi, torej ne da bi
se pustil dotakniti se in ne da bi ga situacija izzvala. In
obstaja način gledanja z očmi srca, z globljim pogledom, z
empatijo, ki nam omogoča, da vstopimo v situacijo drugega,
nas naredi notranje udeležene, se nas dotakne, nas pretrse,
postavi vprašanje o našem življenju in naši odgovornosti*

papež Leon XIV

vir: Vatican News

Seminar Karitas 2025 OPOLNOMOČENJE ljudi v stiski

Helena Zevnik Rozman

Foto: Arhiv Počitnic Biserov

SEMINARJI KARITAS 2025

Termin	Lokacija
3. in 4. 10. 2025	Dom sv. Jožef, Celje
17. in 18. 10. 2025	Stella Maris, Strunjan
17. in 18. 10. 2025	Zavod Marianum, Veržej
24. in 25. 10. 2025	Samostan Stična

Letošnja tema seminarjev Karitas bo poznavanje opolnomočenja ljudi v stiski, procesa, s katerim posameznik ali skupina pridobi moč, samozavest, znanje in sposobnosti, da lahko vpliva na svoje življenje, odločitve in okolje.

Če iz besede opolnomočenje izluščimo dva zloga, PO in MOČ, lahko proces opolnomočenja interpretiramo kot pot, po kateri se vračamo v center svoje moči. Predavatelji, gostje na okroglih mizah in tudi vsi, ki boste aktivno sodelovali v delavnicah, boste pridobili dovolj informacij, da boste lahko primerno podprli ljudi v stiski in njihovo pot iskanja lastne moči.

Seminarji so dvodnevni, začnjeni se bodo ob petkih s sveto mašo, večerjo in uvodno okroglo mizo z različnimi gosti, ki bodo iskali odgovore, kako v človeku odkriti moč, ki lahko vpliva na spremembe v življenju.

Sobotni del seminarjev bo namenjen aktivnemu sodelovanju v delavnicah, kjer se bomo srečali s posameznimi skupinami ljudi v stiski in iskali načine opolnomočenja, tudi preko vodenih skupin. Nazadnje pa se bomo ustavili tudi pri sebi in razmišljali o pomoči sočloveku kot služenju in hkrati pomoči samemu sebi.

Seminar je za vse sodelavce Karitas brezplačen. Povabite pa lahko še ljudi, ki jih tematika zanima, zlasti tiste, ki jih želite vključiti v delo Karitas. Zaradi lažje organizacije je OBVEZNA PREDHODNA PRIJAVA najkasneje teden dni pred posameznim seminarjem. **Prijave bomo začeli zbirati s prvim septembrom.** Zelo veseli smo hitrih prijav, saj nam omogočajo pravočasno pripravo.

Za lokacijo Strunjan, za katero je vedno veliko zanimanja, bo del kapacitet rezerviranih za udeležence s področja ŠK Koper. Kljub temu pa ste povabljeni, da s prijavo ne čakate do zadnjih dni, ker bomo ta mesta namenili drugim, ki želijo priti na obalo.

Prijavite se na Slovenski karitas:

- po telefonu: 01 300 59 60 ali
- preko elektronske pošte: info@karitas.si ali
- po pošti: Slovenska karitas, Kristanova 1, 1000 Ljubljana.

Podatki za prijavo: ime in priimek, naslov in kontakt, ustanova Karitas, iz katere prihajate, ter podatki o tem, ali boste prespali ter katere obroke želite (večerja, zajtrk, kosilo).

Vloga očeta in matere

razlike in
dopolnila
v smislu
graditve
funkcionalnih
odnosov

Helena Potočnik Okorn

Foto: Canva

V prejšnji rubriki smo se dotaknili vzrokov za nastanek disfunkcionalnih družin in še enkrat opredelili termin disfunkcionalnosti. Graditev odnosov je ključna v družinah in skupnostih in tukaj lahko kar hitro pride do težav in neprijetnosti. Vsak od nas v družini prevzema različne vloge, osnovna vloga, ki jo začuti, občuti in doživlja vsak otrok, pa je vloga matere in očeta.

Z vami želim podeliti vtise z ene od pestrih razprav, kjer so sodelovali tudi kolegi Karitas iz Makedonije, BiH in Hrvaške ter smo se dotaknili pereče teme, kako morajo učitelji v Makedoniji v redovalnici že uporabljati termin starš 1 in starš 2 ter ne smejo uporabljati izraza mati in oče. Zaskrbljeno smo ugotavljali, da nas sistem sili v nekaj, kar je za nas nesprejemljivo in povsem neživljenjsko. Učitelji morajo storiti nekaj, kar je povsem izven njihovih vrednot, razmišljanj in izven tega, kar jim predstavlja bistvo družinskega življenja. Ena od razpravljavk je

jasno izrazila, da v primeru, če bo teorija spola še bolj umeščena v njihov kurikulum, ne bo disfunkcionalna do sebe in bo raje zapustila pedagoške vrste. To bi bila velika škoda, saj je rojena pedagoginja.

V vseh bolj izraznih in dobro argumentiranih strokovnih člankih beremo, kako ključnega pomena je razvijanje vloge zakoncev kot očeta in matere, kako različni in dopolnjujoči naj bi si bili ti vlogi. Vlogo očeta je dobro opisal dr. Janez Sečnik, specialist zakonske in družinske terapije, v svoji knjigi z naslovom Očetovstvo se rojeva v odnosu z otrokom.

Sporočilo te knjige je, da se moški ne bi smeli čutili kot druga violina, so namreč enako pomembni kot mama. Neprimerna je trditev, da je žena kriva, da nekdo ni dober oče. Avtor izpostavi, kako lahko moški v stiku z otrokom celi svojo ranljivost. Očetje naj bi se odzivali sočutno in se povezali z otrokom. Očetje in moški imajo tudi potrebo po pri-

padnosti, očetovstvo lahko zdravi zgodbe vsakega posameznika.

Ob družinskih primerih in opažanjih se večkrat sprašujem, kako naj oče in mati pristopita do otroka glede na vlogo, ki jo imata ali jo morata na novo postaviti. Kjer oče in mati živita ločeno, otrok pa prehaja iz ene družine v drugo, večkrat z nenadno spremembo razširjene družine, ob novih maminih ali očetovih partnerjih, tam družina postane nepovezana, konfliktna. Otrok izraža stisko na način, da postane vedenjsko težaven, začne kazati čustvena odstopanja. Starša imata vsak svojo naravo in vsak svoj pristop, svojo vlogo v odnosu do otroka. S spremembami, nedorečenimi vlogami, na novo postavljenimi vlogami se nevede in predvsem zaradi nezavedanja in neosveščanja vseh sprememb lahko naredi velika škoda. Vloga očeta je na stikih (mišljeni so obiski in bivanje pri drugem staršu, kadar je otrok dodeljen v vzgojo in varstvo enemu od staršev, z drugim pa ima urejene stike) večkrat omejena na čim bolj aktivno in atraktivno preživetje vikenda, praznika, počitnic, določenih dni, ne vključuje pa vsakodnevnih skrbi, obveznosti in podobnega. Očetova vloga se omeji na preživljanje čim bolj zabavnih dni, po možnosti izven kraja bivanja, s tem pa se otroku podaja napačno sporočilo. Matere ob tem po navadi zaradi zavedanja, kaj vse jih čaka med tednom, na navadne dni, pozabijo ali pa se tudi ne da na pravi način skomunicirati, kaj otrok res potrebuje in kaj je pomembno. Zaradi porušene komunikacije, napačnih razumevanj svojih vlog, lastnih pričakovanj in frustracij prihaja do pomešanih vlog oziroma se vlogi matere in očeta ne razvijeta v pravo smer. Taki primeri niso samo v ločenih družinah in lahko so vloge tudi obratne, kadar je otrok na stiku pri mami.

Vloga očeta je, da otroka nauči verjeti vase, predvsem pa mora sam verjeti vanj. Pomembno je, da zna biti z otrokom v vseh situacijah, doživljanjih, da res verjame, da otrok lahko pride do tja, kamor želi. Ta moč očeta – verjeti v otroka – je res velika. Pred tem pa je treba verjeti vase kot odraslega moškega. Enako velja za mamo, le da je njena vloga dopolnjujoča z očetovo: čustveno pomaga zregulirati in ozavestiti, česar moški včasih ne zmore ali ne zna. Regulacija čustev in doživljanja je zelo kompleksna, je nekaj, kar prinesemo s sabo iz svoje matične družine in kar nas določa kot žensko in moškega.

Še posebno oteževalna okoliščina je, kadar posamezniki, ki so bili v otroštvu zlorabljeni, take odnose potem poustvarjajo. V primerih, ko je starš bil doma deležen grobe vzgoje, tepeža, je velika verjetnost, da bo pri vzgoji posegel po enakih vzorcih. Kadar

gre za nasilje, je to izraz frustracije, jeze in neslišnosti. Vzrokov, zakaj je nekdo nasilen, je veliko, predvsem pa nima prave ali dobre izkušnje, kako to reševati.

V takih primerih je otrok in potem kot starš na čustveni ravni zrušen in zlomljen; glede na to lahko sam postane »strupen« in izgubi stik sam s sabo. Taki odnosi so disfunkcionalni, povzročajo napetost. Odrasel človek lahko začne vzpostavljati stik s sabo, ko ugotovi, kaj je šlo narobe, in prepozna, kateri odnosi so zanj varni in niso toksični. Pomembno je, da prepozna korake in se zavestno odpove takim odnosom. Potem bo lahko kot starš prepoznal, kdaj bi kaznoval, zavestno se lahko odloči, da bo naredil drugače, ozavesti, kaj se dogaja. Pomembno je, da jezo preusmeri, da njegov odziv ne bo samo stvar notranjega vznemirjanja. Nov odziv lahko naredi, ko se odloči, da ne bo rušil odnosa z otrokom.

Šele potem se lahko razvijejo funkcionalni odnosi, vendar pa je za to treba kaj narediti, npr. prebrati kakšno knjigo, poslušati kakšno oddajo ali podcast, se pogovoriti s strokovnjakom, obiskovati strokovno vodeno skupino ali skupino za samopomoč in podobno.

Otroci nas vedno pripeljejo do točke, ko se starši znajdemo v stiski, kar nas v bistvu presega. Ob svojih otrocih bi morali od te faze naprej, v nas mora biti želja, da se razvijamo. To nam omogočajo naši otroci. Z njimi se lahko razvijemo v funkcionalno smer, zanje pa je tudi pomembno, da zaradi nas in ob nas ne razvijejo disfunkcionalnosti. Vedno je pomembno, da je starš pripravljen na učenje in spreminjanje ob svojem otroku. Otrok nas nagovarja, da se začnemo soočati s svojimi vzorci in strahovi.

Nismo tako nemočni, vsi imamo možnost, da preobrnemo svoje življenje. Pri tem pa lahko drug drugemu tudi pomagamo, pa ne z nasvetom, ki je obrnjen na nas in iz nas izhaja. Lahko samo rečemo, da imamo dobro izkušnjo z določeno knjigo ali predavateljem, da poznamo primere, ko je ljudem uspelo razviti drugačne odnose in okoliščine. »*Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi in jaz vam bom dal počitek*« (Mt 11,28), beremo v evangeliju. Kako dobro je, da lahko svoja in bremena, bolečine in težave, nemir domačih, ljudi s katerimi se srečujemo, predamo Gospodu, da jih spremeni v tolažbo, veselje in mir.

Za zaščito ČLOVEŠKEGA ŽIVLJENJA

od njegovega
spočetja
do naravne
smrti

Peter Tomažič

Foto: Tatjana Splichal

Slovenska karitas, vsa njena mreža škofijskih in župnijskih Karitas, je pred leti oblikovala in se zavezala **Etičnim načelom in vrednotam v Karitas**, ki glede na poslanstvo Karitas sledijo evangeliju, družbenemu nauku Cerkve in temeljnim usmeritvam mednarodne Karitas. Načela so tudi odraz konkretnih izkušenj karitativnega dela, kjer je spoštovanje človekovega življenja, njegove enkratnosti in neponovljivosti srčika našega odnosa do vsakogar. Pri tem nas navdihuje tudi izkušnja neverjetne zmožnosti vsakega človeka, da si življenje ob podpori skupnosti, ne glede na težo stiske, bolezni, obdobje življenja, poreklo ali pretekle napake, ponovno osmisli in usmeri v pozitivno smer zase in za okolje.

Ena iz med zelo pomembnih vrednot, ki osmišljuje in naravnava delo zaposlenih in prostovoljcev Karitas, je tudi **»Varovanje človeškega življenja in skrb za družino«**, ki pravi, da **»se sodelavci Karitas zavzemamo za zaščito**

človeškega življenja od njegovega spočetja do naravne smrti. Pri svojem delu podpiramo družino. Prizadevamo si za izboljšanje razmer v družinah v stiski in pomagamo tistim, ki nimajo primerne družinskega okolja.«

V mesecu juliju je bil v parlamentu sprejet Zakon o pomoči pri prostovoljnem končanju življenja. Slovenska karitas se je ob prvih predlogih zakona in pred referendumom skupaj z drugimi organizacijami in ustanovami v letu 2023 večkrat aktivno vključila v argumentiranje razlogov, kaj pomeni sprejetje takega zakona za slovensko in za vsako družbo. Predvsem je opozarjala na vrednostni zasuk v zdravstvu in sociali ter v vsakdanjem življenju, ki ga bo prineslo sprejetje takega zakona, ki ponuja pomoč pri samomoru kot alternativo paliativni oskrbi.

Karitas je tudi opozorila, da starejši in njihovi svojci po izkušnji Karitas doživljajo veliko stisko zaradi vse težjega dostopa do zdravstvenih storitev

zaradi dolgih čakalnih vrst, pomanjkanja zdravstvenega osebja, negovalnih bolnišnic in učinkovite dolgotrajne oskrbe. Paliativna oskrba se je v zadnjih letih razširila, predvsem je v praksi dobro urejena na področju onkoloških bolnikov. Žal pa še vedno vse slovenske bolnišnice ne zagotavljajo vseh oblik paliativne oskrbe. Delovanje in širitev hiš hospica pa je zaradi nefinanciranja zdravstvene oskrbe praktično onemogočeno.

Po sprejetju zakona so se odzvale tudi različne ustanove in strokovna javnost. Komisija za medicinsko etiko pri Zdravniški zbornici Slovenije nasprotuje pomoči pri samomoru in opredeljevanju samomrtitve kot medicinskega postopka oziroma največje zdravstvene koristi za pacienta. Komisija enako kot Slovenska škofovsko konferenca ugotavlja, da je zakon pritisk na trpeče ljudi, naj končajo svoje življenje. Jasno je tudi sporočilo skupin pravnikov, da je predlog zakona v nasprotju s 17. členom ustave.

Konkretne nevarnosti v prihodnosti

Po izkušnjah iz nekaterih drugih držav in v primeru drugih podobnih zakonov »etično mejnih pravic« se take pravice z ustavnimi pritožbami in drugimi pravnimi akrobacijami prej ali slej razširijo na evtanazijo in tudi na duševno bolne ter nazadnje v najbolj »naprednih družbah« še na otroke. Vse v duhu in pod pretvezo zagovarjanja enakopravnosti pred zakonom, nediskriminacije itd. Število se z nekaj terminalnih bolnikov postopno poveča na večji delež, včasih nepredstavljivo velik delež. Najbolj v nebo vpijoč primer je Kanada.

Zakon daje vtis, da predvsem prinaša osebno svobodo. Pri marsikom zbuja občutek, da je to zadnja rezerva, ki bi jo lahko uporabil v sili. Čez leta pa se bo lahko pokazal kot instrument, po katerem bodo zaradi »socialne bolečine«, kot posledica nezadostne skrbi države in družbe, posegali predvsem bolni, težje ovirani in starejši, ki bodo »odvečni«, socialno izključeni, osamljeni v omejitvah, ter revni, ki ne bodo sami mogli plačati potrebnih storitev. Zakon – tak, kot je bil sprejet v parlamentu – predvsem pasivno pritiska na vse nemočne ter »ekonomsko in socialno manj koristne«. Zagotovo se bo zgodil tudi strokovni in družbeni premik miselnosti v smeri (ne)hotenega pritiska na bolnike in premikanja mej, ko je zdravljenje še potrebno in smiselno.

Predlagani zakon zanika in razvrednoti delo zdravstvenih in socialnih delavcev ter tudi karitativne in duhovne oskrbe, ki je usmerjeno na ohranjanje

in dvig kvalitete življenja. Za življenje ranljivih oseb uveljavlja alternativo, ki je ekonomsko in kratkoročno »cenejša« in »dostojna«, ne upošteva pa neprecenljive in neizmerljive vrednosti vsakega človeka ne glede na njegove lastnosti, stopnjo zavedanja, ekonomsko koristnost, premoženje in sposobnosti. Prav tako ne upošteva hudih posledic vsakega samomora, tudi s pomočjo, na okolico in še posebej na bližnje, kar jasno opredeljuje psihiatrična stroka, ter družbenih in ekonomskih posledic spreminjanja vrednostnega sistema solidarnosti v gospodinjstvih, kjer lahko kmalu ne bo več tako normalno, da se za bolne in starejše potrudimo, jim pomagamo in smo z njimi sočutni.

Dialog v družbi in podpora trpečim

Prva naloga Karitas in njenih sodelavcev zagotovo ni goreč aktivizem in politični boj, ki je (da ne bo pomote) gledano širše tudi potreben in legitimen. Naloga Karitas je predvsem podpora ljudem v stiski in prizadevanje za dialog v družbi, kjer so upoštevane pravice vseh družbenih skupin, tudi manjšin, kar s svojimi vrednotami katoličani v Sloveniji nesporno in postopno postajamo. Pravno in konkretno izigravanje ugovora vesti posameznikov in ustanov je nesprejemljivo, saj gre pri zakonih in postopkih, ki omogočajo končanje življenja ali kreiranje življenja s tehnologijo ali v prihodnosti odločanje o človeku z »umetno inteligenco«, za visoko etična vprašanja, kjer so dileme nerazjasnjene in vstopajo na področja, ki so za mnoge ljudi sveta in nedotakljiva. Širši dialog je nujno potreben, da lahko pridemo do sobivanja v tej družbi in tudi do ureditve, ki bo ohranjala dostojanstvo in način življenja vseh skupin državljanov. Seveda si želimo, da se v političnem in družbenem dialogu upoštevajo mnenja predvsem različnih strok, znanosti in civilne družbe, ki pokriva reprezentativen delež prebivalstva, kar v zadnjih obdobjih žal ni več praksa.

Razumemo in se tudi srečujemo z ljudmi, ki v stiski naredijo splav ali želijo končati življenje. Njihova stiska je včasih nepopisna in končnih dejanj teh ljudi ni mogoče obsojati. Verjamemo, da jih tudi Bog ne obsoja. Na Karitas jim želimo predvsem pomagati, izboljšati njihove pogoje za celovito življenje v materialnem, socialnem, duševnem in duhovnem smislu. Želimo jim tudi vrniti upanje in samospoštovanje. Ne moremo pa podpirati aktivnega spodbujanja in reklamiranja teh javnih storitev končanja življenja kot vrednoto, kot človekovo pravico in običajen način urejanja življenjskih težav. Splav se na žalost še vedno uporablja kot zadnja oblika preprečevanja rojstev ali kot ohranjanje udobja. In

asistiran samomor ali evtanazija lahko postopno postane tudi rešitev za socialne probleme in duševne stiske, ki nemalokrat nimajo kaj dosti povezave s težko obvladljivimi stanji terminalne bolezni in so bile glavni argument pri uveljavljanju ter širši družbeni sprejemljivosti asistiranega samomora.

Slovenska karitas bo s celotno mrežo še naprej z različnimi programi, projekti pomoči, izobraževanja in preventivo predvsem spodbujala h konkretni

podpori svojcem pri skrbi za starejše in bolne, podpori ljudem v duševnih stiskah ter ob žalovanju in različnih izgubah, povezovanju storitev civilne družbe in javnih storitev ter predvsem razumevanja, da je človek celovito bitje, ne samo fizično, ampak tudi duševno, duhovno in socialo bitje s svojimi potrebami in stiskami, na katere lahko pozitivno in uspešno odgovorimo v času bolezni in umiranja.

8

SLUŽENJE

karitas

je prepletno z vsemi področji osebnega življenja

Marjana Plesničar Jezeršek

Foto:

Kratka predstavitev

Ljubica Ženko deluje kot prostovoljka v Škofijski karitas Koper že skoraj 25 let. Doma je v čudoviti vasi Slap pri Vipavi, kjer je voditeljica ustvarjalnih delavnic in koordinatorka programa za otroke in mladino Popoldan na Slapu. Program deluje v okviru Škofijske karitas Koper in letos praznuje 20. obletnico. Prva leta je poleg delavnic potekala tudi individualna učna pomoč. Že od začetka delovanja programa usmerja in vodi Ljubica, ki je duša in motor aktivnosti pri delavnicah, akcijah, družabnih

dogodkih. Kot prostovoljka je najbolj prepoznana po svoji srčnosti, zanimivih idejah in veselju do pisane besede. Je kot most, ki povezuje najmlajše, mladino in starejše, verujoče in neverujoče, mlade in odrasle animatorje. Program je kot njen otrok, ki potrebuje ljubezen, da se razvija in raste.

Kako vi vidite vzgojo za ljubezen, dobroto in solidarnost?

Na delavnicah, ki potekajo ob sobotah dopoldne med šolskim letom, opažam, da se otroci na vasi niso veliko spremenili. Še vedno si zelo radi pomagajo med seboj, zlasti se to vidi pri ustvarjalnih delavnicah in ročnem šivanju. Zadnja leta težko čakajo, da nosijo božične in velikonočne voščilnice z darilcem vsem starejšim vaščanom. Radi

sodelujejo v **akciji »Kupim kozo v Afriki«**, berejo knjige za Slomškovo bralno značko, zapojejo v otroškem zborčku. Z veseljem oblikujejo šmarnice, rožni venec v oktobru, obožujejo slaščičarsko delavnico. Radi ustvarjajo z naravnimi materiali – npr. adventne venčke, nagrobne aranžmaje, različne kršćanske simbole. Pri vseh teh aktivnostih se izraža njihova ustvarjalnost, izvirnost, domišljija, hkrati pa tudi čut za dobroto in solidarnost.

Kakšen je vaš pogled na prihodnost Karitas? Kakšna je vaša vizija Karitas v naslednjih petih letih?

Stiske ljudi in različne vrste pomanjkanja so tudi v sodobnem času še zmeraj problem naše družbe. Vlogo in pomen Karitas vidim predvsem v povezovanju generacij pa tudi otrok, ki jih je tehnologija že tako zasvojila, da pozabljajo na medsebojno družetje. V naši vasi ni toliko materialne pomoči potrebnih vaščanov, bolj opazna je odtujenost generacij, pomanjkanje povezovanja in pozornosti. Zato se mi zdi pomemben vsak dogodek druženja, naj bo to kava s pecivom po nedeljski maši, nastop otroškega zbora, ustvarjalne delavnice s starši, izlet, šmar-

si vsi želimo, da bi tako starši kot otroci spoznali vrednost in prednosti našega programa. Poleg vseh dejavnosti želimo spodbujati tudi veselje do branja, zato že skoraj deset let deluje knjižnica v šolski stavbi na Slapu. Tam si otroci, mladina in odrasli lahko izposojajo knjige, revije, družabne igre in igrače. Knjižnica ima svoj prepoznavni znak, to je škrat Slapko z državnim priznanjem za uspešno prostovoljno dejavnost.

Najlepši spomin na delo pri Karitas

V moje prostovoljno delo je bil vključen tudi sedaj že pokojni mož Franc. Medgeneracijski in otroški tabor v Soči v Trenti je bil v vseh 12 letih nekaj posebnega, enkratnega in neponovljivega. Bila sva del zgodbe, on kot kuhar, jaz kot ustvarjalka in gospodinja. Tabor mi je dal odlično življenjsko izkušnjo biti kot prostovoljka, ki se razdaja, da bi bili drugi zadovoljni in srečni, ter ostati »dušica« še naprej, saj s svojim delo osrečujem ljudi daleč okoli sebe. In na vseh 12 taborih sem največkrat slišala besedo HVALA!

Kaj vam pomeni beseda služenje?

Služenje Karitas ni le aktivnost, temveč je v tem tudi vera, srce, ljubezen, spoštovanje, oznanjevanje. Ob svojem osebnem življenju vidiš težave in stiske drugih, zato je potrebno veliko medsebojnega sodelovanja in povezovanja, zlasti tam, kjer so otroci in mladi. Tako so v naše ustvarjalne delavnice vključeni starši, zlasti matere, ki pomagajo v programu stalno oz. občasno, posebej ob velikih cerkvenih praznikih, šmarnicah v maju in rožnem vencu v oktobru. Služenje Karitas je prepleteno z vsemi področji osebnega življenja, včasih tudi s celotno družino.

Kakšen je vaš čas za sprostitev?

Branje strokovnih knjig za osebno rast in nove ustvarjalne ideje.

Najljubša pesem?

Marijine pesmi, letošnja himna šmarnic.

Najljubši kraj v Sloveniji?

Dolina Soče, Trenta.

Najljubša slovenska beseda?

Hvala.

nice ... Vsak tak dogodek, ki ga organizira Popoldan na Slapu, je lepo obiskan, zaželen in privabi posameznike, da nam pri organizaciji na različne načine nudijo svojo pomoč.

Kaj bi radi predali mlajši generaciji sodelavcev v Karitas?

Predvsem si želim, da bi starši še naprej lepo sodelovali s programom kot podporniki in prostovoljci in da bi spodbujali otroke, da so vključeni v dejavnosti, ki jih imajo v domači vasi. Zagotovo pa

FORUM ZA MIR KOPER

koordinatorji Mlade karitas Koper

14. 6. smo sodelovali pri Forumu za mir, kjer so se zbrali verski predstavniki različnih držav in razpravljali o miru. Bili smo del tehnične ekipe, torej smo pomagali pri organizaciji, pripravi in pospra-

vljanju ter stranskih nalogah. Povezali smo se tudi s skavti, ki so bili ravno tako del tehnične ekipe, ter si skupaj delili izkušnje o prostovoljstvu in misli o tematiki Forumu.

11

MLADI se predstavijo

Sem Neli Šijanec in zaključujem magistrski študij medijskih komunikacij na Fakulteti za elektrotehniko, računalništvo in informatiko Univerze v Mariboru. Kot prostovoljka Mlade karitas že vrsto let pomagam pri projektu Donirana hrana, kjer vsak večer pobereмо hrano po številnih trgovinah v Mariboru in okolici. Poleg tega sem se več let udeleževala letovanj z družinami, kjer vsako leto peljemo otroke in njihove bližnje na poletne počitnice v Portorož. Leta 2023 sem aktivno pomagala pri odpravi posledic ob poplavih, neurjih in plazovih. Sodelujem tudi pri načrtovanju in oblikovanju različnih multimedijskih vsebin.

Prostovoljstvo: Prostovoljno sem Vključena sem tudi v številne prostovoljske dejavnosti na fakulteti. Ena izmed vidnejših aktivnosti je tutorstvo, kjer pomagam študentom in organiziram dogodke.

Hobiji: Ples, branje, grafično oblikovanje, sprehodi.

Najljubša hrana: Vsa hrana je dobra, če si jo deliš z dobro družbo.

Najljubši kraj za izlet v Sloveniji: Ptuj.

Najljubša pesem: Siddharta – Ledena.

Najljubši kotiček, kjer se sprostiš: Kavč z dobro knjigo in glasbo.

Najljubša slovenska beseda: Leteti, ker jo povezujem s krili in občutkom svobode.

Mladi o alkoholu

2. in 3. mesto literarnega natečaja akcije 40 dni brez alkohola

12

ALKOHOL

Zakaj sploh bi ga pil?
Zakaj bi komu kaj slabega naredil?
Lahko koga na cesti zbiješ,
ali pa celo invalid postaneš.

Zakaj spet po alkoholu segaš?
Saj sam sebi škodo delaš.
S tem ne odženeš svojih tegob,
ampak si ustvariš še več tesnob.

Zakaj moraš pijan za volan sesti?
Saj ne vidiš, kaj je na cesti.
Lahko zapelješ v grmovje.
Tako uničuješ tudi okolje.

Če pa odložiš alkohol,
ne bo te mučil več glavobol.
Zato bodi junak in dokaži,
da si tudi brez alkohola lahko veseljak.

AVTOR: **Maj Kolar, 8. razred**

MENTORICA: **dr. Ana Koritnik**

Osnovna šola Miklavž na Dravskem polju

ALKOHOL

Steklenico na mizi
izpraznil si spet,
življenje je v krizi,
podira se svet.
Danes zabava, jutri boli,
ne pusti alkoholu, da skrajša ti dni.

Pomisli malo na ubogo telo,
ki srčno te prosi, da odženeš to zlo.
Telo še živi, a duša že spi,
alkohol krade vesele ti dni.

Odnosom škoduje,
nikogar več ni,
z nesrečo posuje
srce, polno skrbi.

Ne rabiš pijače,
da pokažeš, kdo si,
zato reci ji NE!
in bodi, kar si.

Avtorica: **Tija Strojko, 9. razred**

Mentorica: **prof. Tjaša Volmut**

Osnovna šola Kobilje

POGLED IZ SRCA

Peter Tomažič

Sočutje je danes resnično iskana vrlina, redkejša od srebra in zlata. Še pred sočutjem, ki je že odgovor srca, pa je potrebno vsaj vživljanje, kar pomeni stopiti v drugega, pogledati na svet z njegovimi očmi in poskusiti razumeti, kaj ta oseba doživlja na vseh ravneh. Zagotovo je treba človeka vsaj poslušati, se zanj zanimati in izklopiti predsodke. Dobro je postaviti tudi kakšno vključujoče in odprto vprašanje, kjer ni odgovor samo ja in ne. Iz tega se lahko rodi (za)čutenje ali sočutje ter naše pozitivne reakcije, pomoč, objem, dotik, razumevanje ali vsaj primernejše besede in nujni kompromisi, potrebni za sobivanje. Samo tak odziv je resnično vezivo vsakega odnosa, vsake skupnosti – zakonske, družinske, župnijske ...

Za tiste, ki se srečujemo z ljudmi v stiski, je sočuten pristop pričakovan in nujen, da bi lahko ljudje ob nas doživeli svoje dostojanstvo, neizbrisljivo vrednost pred svetom in Bogom, ne glede na svojo preteklost, lastnosti ali poreklo. Stiske, s katerimi se srečujejo sodelavci Karitas pri pomoči, so velikokrat pričakovane glede na okoliščine, včasih pa neverjetne in silno težke. Kot bi res veljal pregovor, da hudič rad vse zgrne na enega človeka. In ta človek, ki pride na Karitas, hrepeni po sprejemanju, saj ga je velikokrat že ves svet zavrzel. Želi si našega pogleda s srcem, ne pomilovanja, ampak razumevanja. Papež Leon XIV. pravi, da nas tak pogled na ljudi v stiski »*naredi notranje udeležene, se nas dotakne, nas pretrese, postavi vprašanje o našem življenju in naši odgovornosti*«. Ko govorimo o odgovornosti, lahko govorimo tudi o pravičnosti, ki se ne ustavi samo v naši skupnosti ali državi, ampak zna pogledati tudi dlje po svetu in deluje za dobro vseh ljudi in stvarstva.

Vemo, da je resnica, ki jo vidimo pred seboj, samo ena, lahko bi jo dokazljivo prikazali posneto na ekranu in jo empirično opisali. Vendar jo vsak človek s svojimi čutili in mislijo dojema v različnih barvah in odtenkih ter v različnih poudarkih, včasih zelo selektivno in poudarjeno, spet drugič poenostavljeno in mimobežno. Vedno pa je naše videnje obarvano tudi z izkušnjami iz preteklosti in strahovi za prihodnost, refleksnimi reakcijami, našim značajem, privzgojenimi vrednotami in kolektivnimi ter osebnimi predsodki. Marketinški mojstri znajo to s pridom izkoristiti. Zato moramo pri iskanju dialoga z ljudmi okrog nas dopustiti in sprejeti določeno

conono njihovega osebnega videnja, ki pa seveda ne more izničiti temeljne resnice in glavnih dejstev. Nesmiselna pa je besedna igra z dokazovanjem. Veliko bolj smiselno je iskanje izhodov, ustvarjanje novih možnosti in spodbuda k pozitivnim rešitvam. Pomembno je začutiti in poskušati razumeti drug drugega na valovni dolžini srca. To velja tudi za velika družbena in vrednostna vprašanja sedanjosti in preteklosti, ki se kar odpirajo v naši družbi.

Papež Leon pa govori tudi o »*raztresenem in prenatrženem načinu gledanja*« na sočloveka, ki »*se pretvarja, da ne vidi, torej ne da bi se pustil dotakniti in ne da bi ga situacija izzvala*«. Tako ni treba nič storiti in pri tem ni nobenega tveganja, da bi nas kaj spremenilo ali celo v srcu zbolelo, zbudilo našo vest ter sprožilo dejanja ljubezni, ki zahtevajo od nas polno udeležbo in energijo. Na drugi strani človek doživi zavrženost in hlad. Počuti se nevidnega in nevrednega. To ni svet, v katerem bi si želeli živeti, to niso vezi med ljudmi, ki bi jih želeli imeti. Pa vendar zahodni, omikani in nekoč krščanski svet žal vztrajno in vse hitreje potuje v to smer s človeškimi očmi, zavezanimi s črnim trakom individualizma. K temu svoje pridaja še vzgoja, kjer ni občutka za skupno dobro, ter tehnologija, ki nemalokrat množično manipulira in nam ponuja hitre, a prazne rešitve ter tešenje praznine brez ljubezni. Evtanazija, samomor s pomočjo, nešteti splavi, nepokop pobitih, izkoriščanje delavcev in nemočnih, trgovina z ljudmi, uničevanje narave, plenjenje nerazvitih območij, lakota otrok, zanikanje trpljenja mater v državah, kjer je vojna ... To so rezultati zatiskanja oči in »*štrglanja samega sebe*«.

Vsak lahko spreminja ta svet na bolje, z močmi, darovi in spretnostmi, ki jih ima.

Ne glede na starost in položaj v družbi. Vsak lahko spreminja svet na bolje s pogledom iz srca. Hvala vsem, ki to delate v vaši Karitas in v vaših skupnostih.

LAHKO VIDIMO IN GREMO MIMO, LAHKO PA VIDIMO IN SE USMILIMO

papež Leon XIV.

vir: Vatican News

14

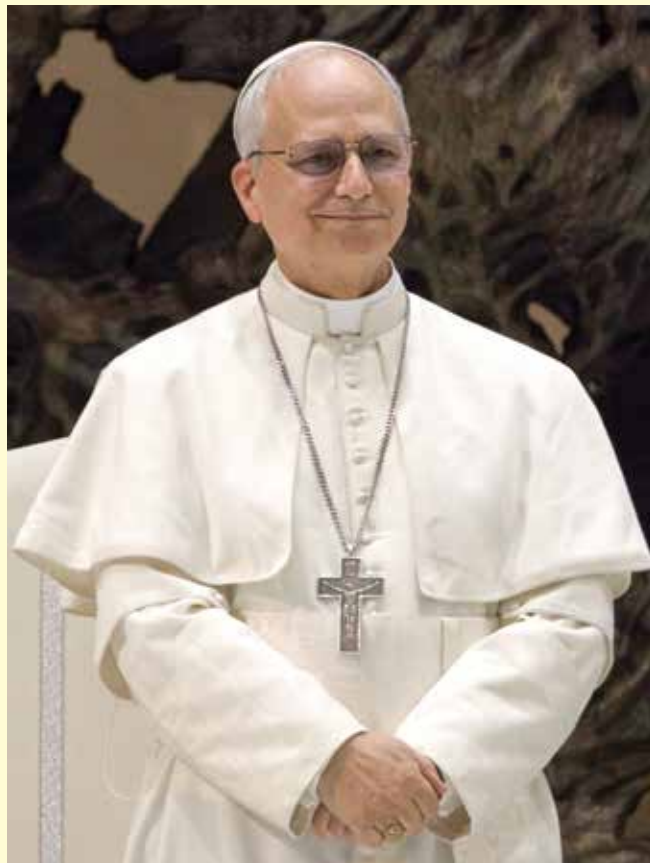
Priliko o usmiljenem Samarijanu (Lk 10,25–37) vsi poznamo. Gre za eno najlepših in najbolj sugestivnih prilik, ki jih je povedal Jezus.

Ta pripoved nas še danes izziva. Postavlja pod vprašaj naša življenja, pretresa mir naše zaspane ali raztresene vesti in nas spodbuja, da se upremo tveganju samozadostne vere, zakoreninjene v zunanjem spoštovanju postave, a nesposobne čutiti in delovati z isto sočutno Božjo notranjostjo.

Sočutje je pravzaprav v središču prilike. In čeprav je res, da je v evangelijski pripovedi opisano skozi dejanja Samarijana, je prva stvar, ki jo odlo-mek poudarja, pogled. Dejansko, pri soočanju z ranjenim možem, ki leži ob cesti, potem ko je padel v roke roparjev, evangelij pravi o duhovniku in levitu: »*Videl ga je in šel mimo*« (v. 32); o Samarijanu pa evangelij pravi: »*Videl ga je in se ga usmilil*« (v. 33).

Dragi bratje in sestre, v pogledu je lahko razlika, ker izraža to, kar je v srcu. Lahko se vidi in gre mimo ali pa se vidi in začuti sočutje. Obstaja zunanji, raztresen in prenagljen način gledanja, način gledanja, ki se pretvarja, da ne vidi, torej ne da bi se pustil dotakniti se in ne da bi ga situacija izzvala. In obstaja način gledanja z očmi srca, z globljim pogledom, z empatijo, ki nam omogoča, da vstopimo v situacijo drugega, nas naredi notranje udeležene, se nas dotakne, nas pretrese, postavi vprašanje o našem življenju in naši odgovornosti.

Prvi pogled, ki ga želi posredovati prilika, je tisti, ki ga je Bog imel do nas, da bi se tudi mi naučili videti drug drugega z njegovimi istimi očmi, polnimi ljubezni in sočutja drug do drugega. Usmiljeni Samarijan je namreč najprej in predvsem podoba Jezusa, večnega Sina, ki ga je Oče poslal v zgodovino prav zato, ker je gledal na človeštvo, ne da bi ga spregledal, z očmi, srcem in globino čustev ter sočutja. Kakor mož v evangeliju, ki se je iz Jeruzalema spustil v Jeriho, se je tudi človeštvo spustilo v brezno smrti in se mora še danes pogosto spopadati s temo zla, s trpljenjem, z revščino, z absurdnostjo smrti. Bog pa nas je pogledal s sočutjem, želel nam

je sam utrti pot, se spustil med nas in v Jezusu, usmiljenem Samarijanu prišel ozdravit naše rane ter na nas izlil olje svoje ljubezni in usmiljenja.

Papež Frančišek nas je večkrat spomnil, da je Bog usmiljenje in sočutje, in je potrdil, da je Jezus »Očetovo sočutje do nas« (Angel Gospodov, 14. julij 2019). On je usmiljeni Samarijan, ki nam je prišel naproti. On, pravi sv. Avguštin, »*se je hotel imenovati naš bližnji. Gospod Jezus Kristus nam namreč daje razumeti, da je On sam pomagal napol mrtvemu človeku, ki je ležal ob cesti, zlorabljen in zapuščen od roparjev*« (Krščanski nauk, I, 30.33).

Razumemo torej, zakaj prilika izziva tudi vsakega od nas: ker je Kristus razodetje sočutnega Boga. Verovati vanj in hoditi za njim kot njegovi učenci pomeni pustiti se preobraziti, da bi tudi mi lahko delili njegove občutke: srce, ki je ganjeno; pogled, ki vidi in ne gre mimo; dve roki, ki pomagata in blažita rane; močna ramena, ki nosita tistega v stiski.

Današnje prvo berilo, ko nas vodi k poslušanju Mojzesovih besed, nam pove, da poslušnost Gospodovim zapovedim in spreobrnitev k njemu ne pomeni množenja zunanjih dejanj, temveč pomeni vrnitev k svojemu srcu, da se odkrije, da je prav tam Bog zapisal zakon ljubezni. Če v globinah svojega življenja odkrijemo, da nas Kristus kot usmiljeni Samarijan ljubi in skrbi za nas, smo tudi mi spodbujeni, da ljubimo na enak način in bomo postali sočutni kakor On. Ozdravljeni in ljubljeni od Kristusa, tudi mi postanemo znamenja njegove ljubezni in sočutja v svetu.

Bratje in sestre, danes potrebujemo to revolucijo ljubezni. Danes je ta pot, ki se spušča iz Jeruzale-

ma v Jeriho, mesto pod morsko gladino; pot, po kateri hodijo vsi, ki se pogrezajo v zlo, trpljenje in revščino; je pot toliko ljudi, ki jih bremenijo težave ali so ranjeni zaradi življenjskih okoliščin; je pot vseh tistih, ki se »spuščajo« do te mere, da se izgubijo in dosežejo dno. In je pot mnogih ljudstev, ki so oropana in izropana, žrtev zatiralskih političnih sistemov, ekonomije, ki jih sili v revščino, vojne, ki ubija njihove sanje in njihova življenja.

In kaj storimo mi? Ali vidimo in gremo naprej ali pa pustimo prebosti si srce kot Samarijan? Včasih smo zadovoljni zgolj z opravljanjem svoje dolžnosti ali pa za svoje bližnje imamo le tiste v svojem krogu, tiste, ki mislijo kot mi, tiste iste narodnosti ali vere. Toda Jezus obrne perspektivo, ko nam predstavi Samarijana, tujca in heretika, ki postane bližnji temu ranjenemu človeku. In nas prosi, da storimo enako.

Samarijan, je zapisal Benedikt XVI., »ne sprašuje, kako daleč segajo njegove dolžnosti solidarnosti, niti katere zasluge so potrebne za večno življenje. Zgodi se nekaj drugega: zaboli ga v dno srca [...]. Če bi bilo vprašanje: ‚Ali je Samarijan tudi moj bližnji?‘, bi bil v dani situaciji odgovor precej jasen, ne‘. Toda glejte, Jezus vprašanje obrne na glavo: Samarijan, tujec, sam postane bližnji in mi pokaže, da se moram, začeni od znotraj, naučiti biti bližnji in da odgovor že nosim v sebi. Moram postati oseba, ki ljubi, oseba, katere srce je odprto za potrebe drugih«. (Jezus iz Nazareta, 234)

Videti, ne da bi šli mimo, ustaviti naše natrpene teke, pustiti, da me zaradi življenja drugega, kdorkoli že je, s svojimi potrebami in trpljenjem zaboli v srce. To nas zbliža drug z drugim, ustvarja resnično bratstvo, ruši zidove in ograje. In končno, ljubezen si napravi prostor, postaja močnejša od zla in smrti.

Dragi moji, glejmo Kristusa, usmiljenega Samarijana, in danes znova prisluhnimo njegovemu glasu, ki vsakemu od nas pravi: »Pojd in tudi ti tako delaj!« (v. 37).

Duhovnost za srečanje sodelavcev župnijske Karitas:

Preberite razmišljanje papeža ob odlomku iz Svetega pisma in najprej sami razmislite o vprašanjih, ki nam jih ob tem zastavlja. Razmišljanja si podelite v skupini in nato skupaj prosite Gospoda, da bi uspeli biti podobni usmiljenemu Samarijanu.

koper

MATERINSKI DOM ŠEMPETER V EU PROJEKTU »URBANI EKOKROG«

Klementina Bajec

Na sončen junijski dan smo se z ženskami in prostovoljkami iz materinskega doma Šempeter odpravile k visokim gredam na urejeno občinsko parcelo, ki je nastala v okviru EU-projekta »Urbani EKOKROG«. V Šempetru so visoke grede postavljene ob urejenih gredicah z zasajenimi trajnicami, ob pokriti lopi s pergolo in klopami za počitek.

Obe gredi smo popleli in porezali pridelek mete in melise, timijana in origana, obrali sočne jagode ter dodali manjkajočo zemljo. Zelišča bomo posušili za zimski čaj, ki nas bo grel ob hladnih večerih. Popravili smo tablice z napisi za zelišča, da bodo tudi otroci znali ločevati med dišavnicami,

ki jih uporabljamo v kulinariki.

Ženskam in materam z otroki iz materinskega doma je tu omogočeno, da si na gredah tudi kaj pridelajo za lastno uporabo, se družijo, predstavlja pa jim tudi kotiček, ki ga v prostem času obiskujejo, saj se v stiku z naravo umirijo in napolnijo baterije.

Materinski dom Šempeter kot eden izmed partnerjev Občine Šempeter-Vrtojba sodeluje v evrop-

skem projektu; naložbo sofinancirata Republika Slovenija in Evropska Unija iz Evropskega sklada za regionalni razvoj.

SREČANJE GORIŠKIH ŽUPNIJSKIH KARITAS V SOLKANU

16

Anamarija Remiaš

V torek, 17. junija, na lep sončen dan, smo v solkanski župniji doživeli nepozaben dogodek, ki ga je organizirala in oblikovala naša solkanska župnijska Karitas ob skupnem sodelovanju članov župnijskega pastoralnega in župnijskega gospodarskega sveta.

Na tem dogodku smo se srečale sodelavke in sodelavci Karitas iz 22 goriških župnij.

Zbrali smo se pred cerkvijo sv. Štefana, kjer je bil poletni zrak prežet z omamnimi vonjem dišečih lipo-vih cvetov dveh košatih lip – simbolom slovenstva.

V polni cerkvi smo se udeležili sv. maše, ki sta jo darovala naš duhovnik gospod Jožko Bric – lanski zlatomašnik – in letošnji zlatomašnik gospod Cvetko Valič.

V uvodnem nagovoru je predstavnica solkanske Karitas, gospa Majda Šturm, najprej pozdravila vse prisotne, še zlasti gospoda Cvetka – predsednika Goriške območne karitas, gospo Renato Vončina – voditeljico in njeno namestnico gospo Marijo Mlinar ter vse ostale sodelavke in sodelavce Karitas. Vsem je izrazila srčno dobrodošlico.

Z nekaj besedami je opisala življenje in delo prvega mučenca in diakona sv. Štefana, ki mu je posvečena solkanska cerkev. Bil je začetnik karitativne dejavnosti, saj je skupaj z ostalimi diakoni že na začetku krščanstva skrbel za pomoči potrebne.

Nekateri so našo cerkev obiskali prvič, zato so z velikim zanimanjem prisluhnili predstavitvi le-te, predstavitvi pražupnije in tudi znane solkanske svetilke, **»glinene oljenke« iz rimskih časov, prinesene iz Ogleja in nato najdene na vrtu družine Klemenčič - Komavec tik za našo cerkvijo. Ta najdba priča, da je bila luč krščanske vere na Goriškem prisotna že v prvih letih krščanstva.**

Za nekatere udeležence srečanja je bil nov in nadvse zanimiv podatek ta, da se Solkan prvič omenja v znanih zgodovinskih virih že leta 1001 z

listino-darovnico cesarja Otona III. ter da se to spominsko obeležje nahaja na trgu blizu cerkve.

Solkanska pražupnija je obsegala ozemlje krajev med reko Sočo, Vipavo, Vrtovinom, Banjšicami in Trnovsko planoto. Mesto Gorica pa je bilo do druge polovice 15. stoletja podrejeno Solkanu.

Z nemalo ponosa je bilo povedano tudi, da je iz nekdanje solkanske prafare izšlo skupaj 35 župnij v Sloveniji in zamejstvu.

Omenjeno je bilo tudi prikazovanje Božje Matere Marije pastirci Urški leta 1539, na kraju današnje

romarske cerkve na Sveti gori, ki še vedno spada pod solkansko župnijo.

Prvotna solkanska cerkev je bila zgrajena v got-skem stilu, sedanja cerkev pa datira v leto 1566. Barokizirana je bila leta 1657 in takšna ostala do zdaj.

V njej je kar nekaj umetniških znamenitosti. Glavni oltar je baročni, slika Križanega na steni nad krstilnikom je delo akademskega slikarja Toneta Kralja. Freske v prezbiteriju pa so delo akademskega slikarja Rafaela Nemca.

Solkanska cerkev sv. Štefana je tudi kulturni spomenik prve kategorije.

Sveto mašo smo sooblikovale članice solkanske Karitas in članice ŽPS z uvodnim pozdravom, z branjem Božje besede, pozdravom miru ter izrečenimi prošnjami, ki so zajemale želje za pastirje Cerkve in vse, ki služijo oltarju, da bi živeli in delali po evangeliju in Božji besedi.

Prosili smo tudi za mir in blagostanje v svetu, za odprta srca vseh ljudi, za pripravljenost priskočiti na pomoč sočloveku v stiski, za družbo, ki naj bo sočutna, za družine, ki naj bodo svetilniki vsake družbe. Izžarevale naj bi dobroto, si prizadevale za mir, dobrobit in dostojanstvo življenja doma in po svetu.

Sledila je prošnja za milost Božjega plačila vsem pokojnim Božjim namestnikom, pastirjev Cerkve in sodelavcem Karitas.

Gospod župnik Jožko Bric je v homiliji poudaril obstoj in pomen delovanja Karitas, se članom zahvalil za vsa prizadevanja in dobra dela storjena, do zdaj, za mir, ki ga z dejanji realiziramo, in nas opogumil za nadaljnjo pot.

Celoten mašni obred so obogatili člani solkanskega cerkvenega pevskega zbora s prečudovito donečim, na trenutke »angelskim« petjem pod vodstvom organistke in zborovodkinje gospe Milene Prinčič, za kar se jim iskreno zahvaljujemo. Želimo jim še mnogo ubranega petja tudi v prihodnje. Naj jim Bog povrne!

Čisto na koncu pa se je gospa Matejka Tomažič, članica ŽPS Solkan, iskreno zahvalila vsem prisotnim ter sodelujočim, ki so kakorkoli sooblikovali to tako pomenljivo in lepo srečanje.

Ob izhodu iz cerkve smo vsi obiskovalci prejeli spominček s fotografijo goreče glinene oljenke z napisom, ki nas opominja, da naj *hranimo naše oljenke prižgane: Z VERO, UPANJEM in predvsem z LJUBEZNIJO!* (1 Kor 13)

Po končanem mašnem obredu je sledilo prisrčno druženje na kotalkališču solkanske karavle. Ob sproščenem in prijateljskem klepetu ter bogato obloženih mizah je bilo izmenjanih veliko dosedanjih izkušenj in tudi načrtov za delo Karitas v prihodnje.

Naj zaključim z nekaj mislimi sv. Pavla, ki govorijo o ljubezni:

»In ko bi imel dar preroštva in ko bi poznal vse skrivnosti in imel vso vednost in ko bi imel vso vero, da bi gore prestavljal, ljubezni pa ne bi imel, nisem nič ...

Ljubezen je potrpežljiva, dobrotljiva, se ne ponosa, ne išče svojega, veseli se resnice, vse upa, vse prenese ...

Za zdaj pa nam ostanejo vera, upanje in ljubezen.

Največja od teh pa je LJUBEZEN.«

Karitas je ljubezen, ki se rodi v naših družinah, ki so temelj družbe.

Družba pa je toliko vredna, civilizirana in kulturna, kolikor poskrbi za svoj najšibkejši člen!

Na tem mestu se zahvaljujemo krajevni skupnosti Solkan za nudenje prireditvenega prostora in za vso opremo, ki smo jo potrebovali.

Zahvaljujemo se tudi gospodu Jožku Semiču za možnost uporabe parkirnega prostora ob cerkvi, prav tako pa tudi MONG za možnost parkiranja na prostoru nekdanje Solkanske industrije apna.

In seveda srčna zahvala vsem solkanskim gospodinjam za pripravljene dobrote.

maribor

ROMANJE PROSTOVOLJCEV ŽUPNIJSKE KARITAS ŠENTJANŽ V GROSUPLJE

Milena Dobnik

Sodelavke in prostovoljke Župnijske karitas Šentjanž že vrsto let pridno delajo in darujejo svoj prosti čas za dobrodelnost in pomoč človeku v stiski, tako da varujejo človekovo dostojanstvo, gradijo medgeneracijsko solidarno življenjsko okolje in so blizu vsem ljudem v stiski, predvsem pa družinam, otrokom in starejšim. Za ves ta trud in v zahvalo smo

se odločili, da si vzamemo prost dan in gremo na romanje v Grosuplje k župniku Martinu Golobu. Gospod Martin nas je zelo lepo sprejel, daroval mašo, predstavil delo v njegovi župniji in tudi svoje tri izdane knjige.

V nagovoru je prepričljivo razložil, kaj vse lahko dobrega storimo v življenju. Ljudje smo bitja odnosov in srečanj. Da pa bi srečanja z bližnjimi v njih in v nas pustila sledi sreče, ki je vstavljena v besedo »srečanje«, se jih moramo naučiti poslušati in jim izkazati usmiljenje, kadar ga potrebujejo. V višini srca in oči, ne zviška. To je lahko ena od zaobljub v letošnjem času.

Pot smo nadaljevali do Cerova, do Vodomčevega gaja, kjer se prepleta več različnih življenjskih okolij. Vodomčev gaj je učilnica v naravi, kjer z naravoslovnimi vsebinami, organiziranimi programi in dejavnostmi obiskovalce ozaveščajo o pomenu ohranjanja narave in

biotske pestrosti, hkrati pa to okolje nudi tudi več kot dobrodošlo sprostitvev.

Preživeli smo res čudovito romanje in sproščen dan. Domov smo šli polni lepih vtisov in z blagoslovom.

KOPER

V SOČI SMO GRADILI MOSTOVE UPANJA IN PRIJATELJSTVA

Marjana Plesničar Jezeršek

Tudi v letošnjem poletju je Škofijska karitas Koper organizirala letovanje za otroke iz programa Posvojitev na razdaljo, otroke iz Istrske območne karitas ter druge, ki so si zaželeli oddiha med gorami. V Soči se je zbralo kar 26 otrok in 8 animatorjev, ki jih je avtobus pobiral vse od Izole do Kobarida. Oblikovala se je pri-

srečna skupina, s katero smo se odločili, da bomo preko celega tedna med nami gradili mostove upanja in prijateljstva. Preko raznovrstnih dejavnosti, od različnih iger, pohodov, delavnic, tekmovanj, izleta pa tudi preko molitve in zaupanja v Boga smo mostove zgradili in utrdili. Pri gradnji mostov med nami so nam pomagali tudi zanimivi gostje: slepa gospa Metka Pavšič nam je predstavila, kakšno je življenje slabovidnih oseb, sestra Andreja Godnič nam je na samosvoj način prikazala svojo poklicanost za služenje Bogu, Luka Božič nam je povedal, kaj pomeni biti profesionalni športnik, predstavniki 6. teritorialnega polka pa, kaj pomeni služiti domovini kot vojak. Obiskala nas je tudi Plezalna šola Peter Mrak, s katero smo se lahko povzpeli prav do vrha plezalne stene in zgradili še most do oblakov. Najboljša ekipa animatorjev je poskrbela, da so vse dejavnosti potekale tako, da smo v njih vsi uživali, pripravili pa so tudi zabavne večere: spoznavnega, filmskega, kviz, večer igre activity in zadnji večer, ko smo izbrali najlepši most ter zmagovalni soški talent leta 2025. Za konec smo zakurili tudi čisto pravi soški kres in se posladkali z vročimi penicami. Čisto nič nam ni bilo dolgčas, naučili smo se

veliko novega, predvsem pa smo med našimi srčki zgradili veliko prijateljskih mostov. Hvala Luki, Petri, Suzani, Niki, Ireni, Svitlu, Gaji in Viti za vso pomoč, potrpljenje in predvsem dobro voljo, ki so jo delili preko celega tedna, ter hvala našima kuharicama Zorki in Metki, ki sta nas razvajali z odlično hrano ter nas naučili pripravljati prave idrijske žlikrofe. In nenazadnje hvala vsakemu od otrok pose-

bej, da je prispeval svoj košček v naši skupni zgodbi o prijateljstvu!

POVEZANI V SOČI

Marjana Plesničar Jezeršek

S sodelavkami in sodelavci Škofijske karitas Koper smo se pred začetkom šolskih počitnic podali v Sočo, na oddih in izobraževanje v Dom karitas. Izpeljali smo kar nekaj aktivnosti v sklopu projekta Povezani v samopomočni skupnosti, ki ga sofinancira Ministrstvo za javno upravo – že prvi dan kar tri dele usposabljanja za neformalne oskrbovalce bolnih in umirajočih družinskih članov. Najprej nam je patronažna sestra Marija Mlinar predstavila nego težko bolnega, potem je dr. Piroška Viragh povedala nekaj o paliativi, zvečer pa še g. Mikuš o duhovnem spremljanju umirajočih. Preko tedna smo nato izpeljali tudi tri usposabljanja za voditelje skupin za žalujoče svojce, saj si želimo na območju naše škofije ponuditi roko tistim, ki se soočajo z izgubo.

Poleg težkih tem smo dneve ob reki Soči izkoristili tudi za sprehode in občudovanje narave, za molitev in sveto mašo, poromali smo na Svete Višarje ter si na predvečer dneva državnosti priredili pravo kulturno praznovanje. V največji meri pa smo se družili, pogovarjali in drug z drugim delili veliko radosti, veselja pa tudi malo grenkega in manj lepega.

Iskrena hvala ge. Mariji Mlinar, vsem gostom, kuharici Vidi ter vsakemu od udeležencev posebej za čudovito izkušnjo, za vse, kar smo se drug od drugega in drug z drugim v teh dneh naučili! Hvala vam!

Projekt Povezani v samopomočni skupnosti sofinancira Ministrstvo za javno upravo.

LJUBLJANA TEDEN SPROŠČENEGA DRUŽINSKEGA DRUŽENJA OB MORJU

Alenka Petek

20

Od 7. do 12. julija se je sedem družin iz Škofijske karitas Ljubljana zbralo na morju v Portorožu, v Sončni hiši. Tam smo preživeli nepozaben, sproščen teden, poln pristnega druženja, novih poznanstev in iskrenih pogovorov.

Že prvi dan je minil v znamenju spoznavanja, vsaka družina je predstavila svoje člane, povedala, s čim se ukvarja skozi leto, kaj jih razveseljuje in kako najdejo trenutke sprostitve. Kljub različnim življenjskim okoliščinam nas je povezala skupna želja preživeti kakovosten čas z otroki in si vzeti oddih od vsakodnevnega tempa.

Za marsikatero družino je bil ta teden še posebej dragocen. V sodobnem času, ko dnevi pogosto drvi mimo v hitenju, službenih in šolskih obveznostih, zmanjka časa za preprosto »biti skupaj«. Ta oddih je bil priložnost za poglobitev družinskih vezi, brez urnikov in stresa – le mi, narava in čas drug za drugega.

Otroci so uživali v ustvarjalnih delavnicah in se nasmejali ob pantomimi.

Čeprav nam vreme po vročinskem valu ni bilo vedno najbolj naklonjeno, smo ujeli nekaj sončnih in suhih dni, ki smo jih izkoristili za uživanje na plaži. Otroci so se igrali, kopali, skakali v morje, iskali školjke in tkali nova prijateljstva. Tudi starši so našli nekaj trenutkov zase. Za pogovor, branje knjige ali preprost počitek.

Posebej zanimiv je bil obisk akvarija, kjer smo odkrivali raznolik in pester podvodni svet Jadranskega morja. Otroci so navdušeno opazovali pisane ribe in druge morske živali, starši pa so z zanimanjem spoznavali podrobnosti morskega ekosistema. Sledil je ogled čudovitega Pirana, obmorskega mesteca z bogato zgodovino. Sprehodili smo se po ozkih ulicah, obiskali minoritski samostan in cerkev sv. Jurija ter občudovali številne manjše cerkvice, ki danes služijo kot prizorišča za razstave in koncerte.

Nepozaben je bil tudi izlet z ladjico do Izole. Nekateri so se povzpeli na zvonik in občudovali raz-

gled, drugi so izkoristili priložnost za kopanje, vsi pa smo dan zaključili s skupnim sladoledom. Sladka pika na i v prijetnem dnevu. Veliko smeha in topline je prinesla tudi igra skrivnega prijatelja, ki je marsikomu polepšala teden.

Ko smo ob koncu tedna povprašali družine, kaj jim je bilo najbolj pri srcu, so z navdušenjem omenili ustvarjalne delavnice, kopanje in sproščeno vzdušje. Otroci so uživali v družbi vrstnikov, starši pa so se razveselili iskrenih pogovorov in novih poznanstev.

Vsako jutro so bile organizirane pogovorne skupine za starše, kjer so si izmenjevali izkušnje, delili poglede na vzgojo in življenje, se poslušali, spodbujali in iskali navdih drug v drugem. Prav ti trenutki so mnogim ostali v najlepšem spominu kot dragocen opomnik, da na tej poti nismo sami.

Teden se je prevesil prehitro, a v vseh nas bo še dolgo odzvanjal kot topel spomin na otroški smeh, slano morje, globoke pogovore in prijazne poglede, ki so nam dali vedeti, da skupaj zmoremo več. Skupaj je lažje, lepše in bolj sproščeno.

Obisk Madagaskarja - Slovenski misionarji prinašalci upanja revnim Malgašem (drugi del)

mednarodno sodelovanje

Jana Lampe

V dneh na misijonu v Ampitafa smo najprej obiskali srednjo šolo, kjer smo za gradnjo dveh učilnic prispevali preko akcije Za srce Afrike. Sledil je ogled osnovne šole, kjer že več kot desetletje prispevamo za šolsko malico iz iste akcije. To jim zelo izboljša učni uspeh, kot pove misijonar Janez. V osnovni šoli in vrtcu podpiramo plačilo dela dveh učiteljev oz. učiteljic iz akcije Z delom do dostojnega življenja. Iz iste akcije podpiramo tudi delo dveh zdravstvenih delavk med skupaj 29, ki delata v zdravstvenem centru in porodnišnici na misijonu, kjer imajo okoli 500 porodov letno. Glede na potrebe, je trenutno v gradnji tudi nova večja porodnišnica ter hiša, kjer bodo bivale bodoče medicinske sestre, ki študirajo pri Pedrotu Opeki v Akamasoi, ki bodo tukaj opravljali obvezno prakso. Janez je ob tem povedal, da imajo v času lakote večje število bolnikov, saj so ljudje brez zadostne hrane veliko bolj dovzetni za bolezni. Najhujša in najpogostejša je malarija, ki je v času našega obiska doletela tudi misijonarja Janija Meseca, ki je za teden dni moral ostati v vojaški bolnici v glavnem mestu, ker ga je bolezen tako močno prizadela.

Janez Krmelj v podružnični cerkvi na binkošti

V Ampitafa smo se srečali tudi s starši iz 19 revnih družin, ki so v sklopu programa Karitas Z delom do dostojnega življenja vključeni v različna dela na misijonu, kot so pomoč v kuhinji in pri kuhanju šolskih obrokov, pri urejanju okolice misijona, obdelovanju župnijske njive, skrb za živali, pletenju košar in prejemanju plačila za delo v sklopu akcije Z delom do dostojnega življenja s pomočjo srčnih mesečnih dobrotnikov iz Slovenije. Povedali so, da so zadovoljni, da lahko z zasluženim preživijo svoje družine. Večinoma so to matere samohranilke, ki jih je v teh

Pri misijonarju Jožetu Adamiču

krajih res veliko, ker jih moške zapustijo. Nekatere smo obiskali tudi na njihovem domu. Prva je bila žena, ki ima pet otrok in med njimi invalidno hčer. Druga je bila žena s tremi otroci in brez moža. Tretji je bil moš s petimi otroci. Vse te družine delno dobijo plačilo za delo v rižu, delno v denarju.. Z zasluženim plačajo tudi otrokom šolanje. Mnogim se je iz tega programa ali pa iz drugih sredstev kupila tudi zemlja in zgradilo bivališče, če niso imeli svojega. Gospa, ki v sklopu misijona skrbi za te družine, jih zelo spodbuja, da posadijo klinčke, saj jim bodo ti prinesli v prihodnje sredstva za preživetje njihovih družin. Videli smo v hišah, ki so narejene iz lesa in imajo le en prostor ter so pokrite s suhimi palminimi listi, da imajo te družine zelo malo svojih stvari. Vsak ima dva do tri lonce, kurišče za kuhanje, posodo za vodo, metlo, nekaj malega obleke, ki visijo na vrvi, postelj pa ni, saj vsi spijo na tleh na slamnati preprogi.

Zadnja družina, ki smo jo obiskali je bila posebna, ko je bila v delo na misijonu vključena mati, dobila je tudi hiško in zemljo in nato umrla. Sedaj ima to zemljo njen sin, star okoli 18 let, ki kmetuje in ima nosečo ženo staro 13 let. Zraven njiju živi še moževa sestra in sestra pokojne matere. Obe sta končali le tri razrede osnovne šole in ju gotovo kmalu čaka kmalu podobna usoda, kot 13 letno sovrstnico... Na ta način dekleta nimajo možnosti izobraževanja in tudi boljše prihodnosti zase in za svoje otroke, saj se težje znajdejo v življenju. To je na žalost realnost mnogih deklet na Madagaskarju, kjer je odnos do deklet in žensk krut, mnoge so žrtve spolnih zlorab, kar je tudi kulturno pogojeno. Janez Krmelj, ki nama je povedal številne žalostne zgodbe o tem,

se res trudi zaščititi dekleta pred nasiljem, in ima zato v načrtu tudi gradnjo internata za dekleta na svojem misijonu, da bi jih obratoval takšnega nasilja. Prav tako se pogosto pogovarja z moškimi, da jim da pouk, da ne bi nadlegovali deklet. Vse to je delo misijonarja, ki je hkrati gradbenik, socialni delavec, humanitarci in tudi duhovnik.

Ob tem sem imela možnost obiskati tudi dve podružnični cerkvi v še bolj oddaljenih krajih, ki jih je zgradil Janez Krmelj. Na prvi sva bila v nedeljo na binkoštni praznik. Ker je nivo reke narasel čez noč zaradi obilnega dežja, mostu ni bilo možno prečiti z avtom in smo morali s čolnom iz debla prečiti reko, v kateri sem po nesreči tudi zaplavala. Po daljši hoji in učenju kopice otrok slovenskih pesmi, sva prispela na podružnico, kjer je maša nekajkrat na leto, sicer pa tukaj obrede opravijo katehisti.

Na drugo, novo podružnico v Vatanato, kjer je za gradnjo cerkve prispevalo misijonsko središče, smo odšli za dva dni, ker je oddaljena 34 kilometre od Ampitafa in je bilo potrebno pri župnijski hiši zraven položiti še ploščice v sanitarije. Čeprav se sliši, da je to blizu, je bila sama pot pravi izziv. Peljali smo se nekaj časa po strugi, ali po savani skozi travo, po skalah in čez njih, potem čez mostove iz drevesnih debel ali iz betonskih kolesnic, ki so jih zgradili pridni delavci iz Polhovega Gradca in Ribnice. Brez štiri krat štiri pogona in reduktorja in z zaletom, pogosto ne bi šlo.

Cerkev, kot tudi cesta in mostovi, ki jih je s pomočjo zgradil Janez Krmelj, veliko pomeni tamkajšnjim prebivalcem, ki so bili prej skoraj odrezani od sveta. Po jutranji maši v Vatanato, kjer smo se tudi srečali z županom in predstavnikom župnijskega pastoralnega sveta, smo skupaj obiskali vas, čez rečno brv – most, kjer živi lepa strnjena skupnost v

Z misijonarko Marjeto Zanjekovič, salezijanko, ki deluje na jugu otoka

Pri nedeljski maši v Akamasoi z očetom Pedrom Opeko

vasi. Kar me je v tej vasi najbolj pretreslo, je njihov "zdravstveni center", če mu sploh lahko tako rečeš. Prostore nam je razkazal prijazni zdravstveni delavec, ki domačine oskrbuje z osnovno zdravstveno oskrbo. To je hiša iz lesa, z dvema sobama, na eni strani za sprejem pacientov, v drugem prostoru pa hladilnik za cepiva in zdravila, ki ga poganjajo sončne celice ter porodna miza, ki je čisto navadna lesena miza iz desk. In prav ta miza, me je zelo pretresla. Ko vidiš to, si rečeš, da se doma nimamo kaj za pritoževati. Se bo pa sedaj zaradi potrebe v kraju zgradil nov zdravstveni center v sklopu Akamasoa, saj je misijonar Pedro Opeka že priskrbel sredstva. In tako bo šel počasi šel razvoj naprej. V vasi imajo tudi nekaj šol, ki jih bo potrebno še dograditi.

Na poti nazaj v Ampitafa smo si ogledali še eno gradnjo v nastajanju. Ciklon je namreč porušil nekdanjo cerkev. Njeni temelji bodo po novem služili za šolo, vaščani pa že pripravljajo temelje za novo cerkev. No, na poti v ta majhen kraj, nas je čakalo še eno presenečenje. Z MIVA vozilom smo obstali v blatu. Le s pomočjo vitle in prijaznih domačinov smo se uspeli izvleči. Po takšni poti ostaneš kar brez besed.

Zadnji dan na misijonu pa sva z Jankom na pobudo misijonarja Janeza Krmelja, od lokalnega kmeta kupila vola in zraven še šest žakljev riža, da smo skupaj z več kot 800 otroci iz vrtca in šol v Ampitafa in njihovimi učitelji naredili praznovanje in jim tako prinesli vsaj malo veselja o zaključku šolskega leta.

Naslednji dan sva z Jankom iz misijonskega središča nadaljevala pot do Vaingandrana, nato pa skupaj z misijonarjem Janijem Mescem na njegov misijon v Mananbondro, ki je 60 km oddaljen od Ampitafa, kar pa pomeni po blatnih in luknjastih cestah in s splavom po reki vožnja od šestih zjutraj do šestih zvečer.

Srečali smo se z vsemi 19 družinami na misijonu, ki so vključene v program Slovenska karitas Z delom do dostojnega življenja in nekatere obiskali tudi na domu. Zgodbe družin so različne. Večinoma so vključene matere samohranilke. V družinah je tudi invalidnost ipd. Vsem se je življenje izboljšalo z delom in zaslužkom. Njihovi otroci sedaj hodijo v šolo. Imajo za hrano. Dvema se je tudi že zgradila skromna hiška. Zelo so hvaležni vsem v Sloveniji, ki jih pri njihovih prizadevanjih podpirate in molijo za dobrotnike, so povedali na skupnem srečanju. Iz programa podpiramo tudi plačilo za delo za štirih učiteljev v osnovni šoli. Tudi z njimi smo se srečali. Zelo so veseli, da lahko poučujejo mlade in imajo dobre pogoje v šoli, ki jo je zgradila Pustna sobotna iskrica v sklopu Radia Ognjišče. Obiskali smo tudi družino, ki je iz akcije 'Kupim kozo' prejela prašička, ker tukaj na lokalni tržnici ni možno dobiti koz, razdalje do krajev, ki jih prodajajo pa so velike. Prašiček tem družinam ogromno pomeni, saj ko ga vzredijo, ga lahko prodajo na lokalni tržnici in zaslužijo za potrebe družine.

Zvečer smo se pridružili ob zaključku šolskega leta z mladimi, ki so v internatu na misijonu. Zelo lepo skupno srečanje, polno veselja in plesa, na afriški način. Biti skupaj z otroci na Madagaskarju, se veseliti z njimi, je bilo zame nekaj najlepšega. Takšno veselje, ki ga ne srečaš nikjer pri nas in se močno dotakne tvojega srca. Tukaj vidiš, da človek ne potrebuje veliko, da je srečen. Ti ljudje nas učijo, da si lahko srečen tudi, če imaš manj materialnih dobrin. Važno je, da imaš toliko, da lahko normalno preživiš.

Naslednje jutro smo se poslovili od Janija Mescsa in prijaznih sester misijonark evangelija. Pot je najprej vodila po povsem novi asfaltni cesti skozi Mananbondro, ki so jo zgradili delavci iz Kitajske. A predno prideš nazaj do Vaingandrana, je potrebno še enkrat na splav in potem še 30km po blatu, kjer

smo na poti v kraj Marofarihy na misijon Jožeta Adamiča doživeli še 'gumidefekt'. Jože Adamič ima na lepo urejenem misijonu nižjo osnovno šolo, ki je letos dosegla najboljše rezultate v regiji. Ker tudi Jože spada med pionirje in že 40 let deluje na Madagaskarju, smo večer preživeli v prijetnem pogovoru o začetkih in izzivih misijona na tem otoku, kjer je skupaj v 60 letih delovalo kar 66 slovenskih misijonarjev, vključno z laiški. Udeležila sva se nedeljske maše, ki se je je udeležilo veliko vernikov. V pogovoru je misijonar Jože, ki je zgradil 12 podružnic, ki jih na žalost zaradi bolezni ne more več obiskovati, med drugim dejal: "Tudi če vse propade ... cerkev bo obstala, ker se bo vedno našlo nekaj ljudi, ki bodo molili." Po maši smo se pozdravili z ljudmi. Vsak te želi pozdraviti, dati roko, vprašati kako si. Res srčni so ljudje na Madagaskarju.

Za tem naju je pot vodila dva dni nazaj proti glavnemu mestu. Popoldan drugi dan se nam je končno uspelo v glavnem mestu srečati še z misijonarko sestro Marjeto Zanjekovič, salezijanko, ki sicer deluje na jugu otoka v Manazari sedaj 9 let, sicer pa na Madagaskarju že 40 let v različnih skupnostih. Povedala je, da imajo sestre v Manazari vrtec, osnovno šole ter srednjo in obrtno šolo, kjer preko tečajev domačine učijo šivanja, kmetijstva in informatike. Imajo tudi zdravstveni center, kjer je včasih tudi sama delala, saj se je izučila za medicinsko sestro. Sedaj ima sestra Marjeta druge dolžnosti. Zelo je bila vesela najinega obiska v glavnem mestu, kamor je prišla zaradi popravila avtomobila.

Zadnjo noč smo prespali pri sestrah misijonarkah evangelija v Antananarivu. Skupaj s sestro Therese smo zadnji dan pred odhodom obiskali tudi štiri družine, ki živijo v veliki stiski in potrebujejo pomoč.

Ta misijonska pot je bila zame zelo doživeta. Sedaj bolje razumem razmere in potrebe na Madagaskarju in bomo zato v sodelovanju z našimi misijonarji v prihodnosti podprli še več projektov, ki bodo prebivalcem omogočili osnovne pogoje in možnost preživetja. Zelo sem hvaležna, da smo se lahko srečali z vsemi šestimi misijonarji na Madagaskarju in hvaležna za njihovo dolgoletno in srčno delo pomoči in prinašanja upanja najrevnejšim na Madagaskarju za boljšo prihodnost. Človek ostane kar brez besed. Vsi misijonarji so nam lahko velik zgled dejavne ljubezni do sočloveka. Kot ste velik zglede vsi, ki zvesto podpirate akcije Slovenske karitas za pomoč v misijonskih deželah – Za srce Afrike, Z delom do dostojnega življenja in Kupim kozo, kot tudi akcije Misijonskega središča Slovenije, začeni z MIVO, ki misijonarjem na Madagaskarju in tudi drugje omogoča vozila, da sploh lahko pridejo do odročnih krajev in pomagajo najranjlivejšim. Hvala iz srca vsem v Sloveniji, ki imate veliko SRCE za srca AFRIKE. Slovenska karitas je hvaležna tudi Republiki Sloveniji in Ministrstvu za zunanje in evropske zadeve za vso podporo delu misijonarjev.

Pomoč v Afriki

Tudi v preteklem letu smo na Slovenski karitas s pomočjo sredstev, zbranih v akciji Za srce Afrike, in v sodelovanju s slovenskimi misijonarji in lokalnimi Karitas v več državah Afrike pomagali najrevnejšim otrokom in družinam preživeti in jim omogočili osnovne pogoje za življenje ter možnost za razvoj in boljšo prihodnost. V Afriki se stiske z rastjo cen vseh potrebščin vse bolj poglobljajo, mednarodne pomoči pa je zaradi kriznih žarišč v bližini Evrope za Afriko vse manj. Zato je v teh težkih časih naša pomoč Afriki še toliko bolj dragocena. V svetem letu upanja številni revni v Afriki niso sami v svojih stiskah in čutijo veliko upanja prav zaradi dobrote številnih v Sloveniji. Lani smo v akciji Za srce Afrike zbrali 241.516,61 evra in z vašo pomočjo lahko uresničili sledeče projekte:

V kraju Safa v Centralnoafriški republiki smo v sodelovanju s sestrami usmiljenkami tudi lani podprli nakupe hrane za približno 33 hudo podhranjenih otrok, ki so zaradi resnega zdravstvenega stanja potrebovali večmesečno bolnišnično oskrbo. Žal sta dva otroka umrla, saj sta bila zaradi prepozna

karitas

prinaša upanje najrevnejšim

prihoda v center že v kritičnem stanju. Poleg njih pridejo matere še več 10 kronično podhranjenih otrok enkrat tedensko po pomoč s hrano. Sestre so matere tudi poučile, kako pripraviti polnovreden obrok in kako skrbeti za podhranjene otroke. Poleg tega smo prispevali k manjši obnovi stavbe centra za podhranjene ter zagotovili mize in stole za otroke. »Hvaležne smo za vašo radodarnost, ki nam že mnogo let omogoča, da lahko pomagamo otrokom, ki živijo v revščini in podhranjenosti,« so v poročilu zapisale sestre iz Safe.

V Mukungu v Ruandi smo v sodelovanju z župnijo dokončali gradnjo in opremljanje internata za revne srednješolke z možnostjo bivanja za 200 deklet. V tem šolskem letu je prvič bivalo v novih prostorih 72 deklet iz oddaljenih krajev, ki so na ta način že izboljšale svoj učni uspeh, v naslednjem letu jih bo še več. S tem se jim omogoči tudi večja varnost, saj so nekatere iz zelo oddaljenih krajev in

so prišle ponoči domov, in včasih je prišlo do prezgodnjih nosečnosti. »Zame se je zelo pomembno, da sem tukaj v internatu in se lahko več učim. Izboljšala sem svoj učni uspeh. Internat in šola sta zelo lepa in lepo smo sprejeti,« je dejala dijakinja Celine.

V Ruandi v okrožju Karongi smo skupaj s Karitas Ruanda ob podpori Ministrstva za zunanje in evropske zadeve RS za 1.595 ranljivih družin zagotovili domače živali, semena, sadna drevesa ter jih usposobili za boljše kmetijske prakse. Zgrajen je bil vodovod do kraja Maniji in nameščene cisterne za vodo k štirim srednjim šolam. Ustanovili so 58 skupin za varčevanje in posojila. Skupine so bile sestavljene iz ranljivih družin. Vsi so dobili znanja s področja upravljanja s finančnimi sredstvi in načini varčevanja. Učitelji in lokalne avtoritete so bili usposobljeni za ozaveščanje o varovanju okolja in preprečevanju nasilja nad ženskami.

25

V Muhvazi v Burundiju smo na prošnjo s. Vesne Hiti podprli začetek gradnje vrtca za revne otroke, ki bodo tako dobili dobro vzgojo in znanja, ko starši delajo na polju. Vrtec, bo za začetek lahko obiskovalo okoli 200 revnih otrok, nato se bo povečal, če bodo potrebe še zrasle.

V Gitegi v Burundiju smo v sodelovanju z misijonarko s. Bogdano Kavčič v vaseh zgradili 11 vodnjakov za 752 družin ter 3 hiške za najrevnejše družine, ki niso imele dostojnih pogojev za bivanje. »Hvala v imenu vseh, ki zajemajo iz teh vodnjakov in ki so dobili dostojen dom,« kliče hvaležna sestra Bogdana.

V kraju Kiguhu v Burundiju smo skupaj z usmiljenkami podprli hrano za 250 podhranjenih otrok, ki pridejo v zdravstveni center z materami enkrat tedensko pomoč, kjer jih spremljajo (stehtajo, zmerijo) in dobijo hranljiv obrok močnika. Sestre materam dajo tudi hrano za cel teden za domov za podhranjene otroke in tudi druge bratce in sestrice. Običajno se jim po dveh mesecih spremljanja stanje že nekoliko izboljša.

V Zambiji v Lusaki v sklopu gimnazije, ki jo obiskuje 500 mladih, ki so ali sirote ali iz zelo ranljivih družin, smo na prošnjo sester, ki vodijo šolo, podprli gradnjo učilnice z laboratorijem, knjižnice in prostora za učitelje in zgradili dva umivalnika za umivanje roke. »Zelo smo srečni, da smo z vašo pomočjo lahko dokončali šolsko zgradbo. Vaša podpora se je dotaknila vseh naših src. Naj vas Bog blagoslovi,« je dejala sestra Prisca. V sodelovanju

z misijonarjem Janezom Mujdrico pa smo v Zambiji podprli tudi nakupe hrane za najrevnejše ob lakoti, ki je bila lani posledica hude suše.

V Ampitafi na Madagaskarju smo ponovno podprli nakup riža za okoli 350 šolarjev. Ob tem je misijonar Janez Krmelj povedal: »Že vrsto let skrbite in darujete sredstva za našo šolsko kuhinjo, da se otroci vsaj enkrat na dan najedo. Otroci se res pridno učijo, saj smo šola z zelo dobrim uspehom v zaključnem izpitu. Zagotovo je ta dosežek v veliki meri zaslug vaših ljubezni do revnih otrok, ki se s pomočjo šolske malice lažje učijo. Naj vam dobri Bog za vse to povrne z duhovnimi darovi!«

Iz srca HVALA vsem, ki ste s svojimi darovi tudi lani prinesli upanje revnim v osrčju Afrike. Naj vas Bog blagoslovi za vse dobro, ki ga storite za te najmanjše in najbolj uboge na našem planetu.

NAGRADNA KRIŽANKA

avgust Simon Dvornik

Geslo križanke napišite na dopisnico, pripišite ime, priimek, naslov in telefonsko številko ter pošljite do 17.8.2025 na naslov: Slovenska karitas, Kristanova 1, 1000 Ljubljana ali ga sporočite po e- pošti: info@karitas.si

S sodelovanjem v žrebanju soglašate z objavo imena, priimka in kraja bivanja v glasilu Žarek dobrote. Slovenska karitas varuje osebne podatke v skladu s predpisi o varstvu osebnih podatkov.

27

	KLEMEN SLAKONIJA	UROŠ EKART	IGLAVEC	ANG. IGRALEC BEAN		MALA LESENA HIŠKA	TV OSEBNOST ALJOŠA, STILSKI IZZIV	ANA ROŠ		PRIJUBIENI PIŠKOTI	POSODOBITEV, UPDATE	KRATICA ZA ALIAS, TUDI POZNAN KOT...	RESANA JUNAKINJA, SLONČICA...	
AMER. KOLESAR SEPP					ČASOMER AFR. IGRALKA MONIQUE (IZ ČNK LAHITS)				BIBLIJSKI OČAK					STAR. PREVOZNO SREDSTVO
UČNO OBDOBJE ZNOTRAJ ŠOLSKEGA LETA									TRUGA, KRSTA PRENOVA, PREUREJANJE					
	NARAVNI MATERIAL	SVETOP. ŽENA STALNA PESNIŠKA OBLIKA						POGANIALO PRI KOLESU GROBA BESEDA						
FANTAZIJ. BOJEVNIŠKA PRINCESA						OKROŽJE VEZNIK (STAR.)						IVAN ZAK SESTAVLJENA FIZKALNA KOLIČNA		
ČASOVNO OBDOBJE				MESTO NA S. FRANCIE VEČJA NASELJINA					ROBERT ERJAVEC IRACIONALNO ŠTEVILO			JUGOSLOV. NACIONALNA ARMADA		ŠTIRIKOLESNIK
GESLO														
NINA ERAK			TONGO, IGRAL. RAGBIJA LIAISELE OTROŠKA ALI GLEDALIŠKA				TRIZOB TAJNA KITAJSKA ZDRUŽBA V TUJINI							
AMER. PEVEC REDDING						ČAJ, TEA ŠVED. PROGR. GLASBENA SKUPINA				SKUPEK ČLOV. LASTNOSTI				
		GAJA TANKO SPODNJI ELEMENT VRAT			SPLETNO ODLOŽIŠČE VELIKIH DAT. SPLETNI ČVĀK				JANEZ GRIL SLOV. GLASBENICA KRALJ			PREDDEL BREZ DREVES V GOZDU		NOTES, BELEŽKA
	OSNOVNI DELEC S POZITIVNIM EL. NABOJEM NADLEŽNA ŽUŽEL.							SVETOPISEM. PREBOK EVROPSKI BANČNI INŠTITUT						
OSVEŽILNA PIJAČA				ZNANA MEŠANICA ZAČIMB PETER POLES							HIMALAJSKO GOVEDO FILIP NAJDOVSKI			
SAVDSKA ARABUJA			GESLO NA TELEFONU				GL. MESTO S. IRSKE							
ALEŠ GORZA			PETER TOMAŽIČ				CANKAR					ANON. ALKOHOLIK		

- Geslo julijske nagradne križanke: POT DO UPANJA**

Nagrajenci: 1. nagrada: **Mateja Baraga, Dol pri Ljubljani**
2. nagrada: **Jože Terbižan, Ajdovščina**
3. nagrada: **Mojca Stopar, Laško**
- Nagrade:** 1. nagrada: **steklenica za vodo**
2. nagrada: **majica Karitas**
3. nagrada: **kemični svinčnik Karitas**

V mesecu juliju so v polnem teku potekala letovanja in tabori za različne skupine in različnimi dejavnostmi glede na lokacije. Vse je povezovala sproščenost, učenje socialnih veščin in prostovoljstvo, predvsem mladih.

***Rakitna
Kuhajmo skupaj***

Portorož - Počitnice biserov

***Portorož
Sončna hiša***

***Soča – tabori za otroke,
medgeneracijske skupine, sodelavce Karitas***

